

XXIX. Országos Evangélikus Online Hittanverseny

Igeszakaszok

7-8. osztály

1. Isten gondviselése (Mt 6, 25-34)

Isten gondoskodik rólunk az élet különböző területein.

²⁵Ezért mondom nektek: ne aggódjatok életetekért, hogy mit egyetek, vagy mit igyatok, se testetekért, hogy mibe öltözködjetek. Nem több-e az élet a tápláléknál, és a test a ruházatnál? ²⁶Nézzétek meg az égi madarakat: nem vetnek, nem is aratnak, csűrbe sem gyűjtenek, és a ti mennyei Atyátok táplálja őket. Nem vagytok-e ti értékesebbek azoknál? ²⁷Aggódásával pedig ki tudná közületek meghosszabbítani életét csak egy perccel is? ²⁸Mit aggódtok a ruházatért is? Figyeljétek meg a mező liliomait, hogyan növekednek: nem fáradoznak, és nem fonnak, ²⁹de mondom nektek, hogy Salamon teljes dicsőségében sem öltözködött úgy, mint ezek közül akár csak egy is. ³⁰Ha pedig a mező fűvét, amely ma van, és holnap a kemencébe vetik, így öltözteti Isten, nem sokkal inkább titeket, kicsinyhitűek?

³¹Ne aggódjatok tehát, és ne kérdezzétek: Mit együnk? – vagy: Mit igyunk? – vagy: Mit öltünk magunkra? ³²Ilyesmikért a pogányok törik magukat; a ti mennyei Atyátok pedig tudja, hogy szükségetek van minderre. ³³Keressétek először Isten országát és az ő igazságát, és mindezek ráadásaként megadotnak majd nektek. ³⁴Ne aggódjatok tehát a holnapért, mert a holnap majd aggódik magáért: elég minden napnak a maga baja.

2. Az irgalmas samaritánus (Lk 10,25-37)

Nem elég ismerni a törvényt, a mindennapokban is aszerint kell élni.

²⁵Ekkor felállt egy törvénytudó, hogy megkísértlje őt, és ezt kérdezte: Mester, mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet? ²⁶Ő pedig ezt mondta neki: Mi van megírva a törvényben? Hogyan olvasod? ²⁷Ő pedig így válaszolt: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes erődből és teljes elmédből, és felebarátodat, mint magadat.” ²⁸Jézus ezt mondta neki: Helyesen feleltél: tedd ezt, és élni fogsz. ²⁹Ő viszont igazolni akarta magát, ezért megkérdezte Jézustól: De ki a felebarátom? ³⁰Válaszul Jézus ezt mondta neki: Egy ember ment le Jeruzsálemből Jerikóba, és rablók kezébe esett, akik kifosztották, meg is verték, azután félholtan otthagyva elmentek. ³¹Történetesen egy pap ment azon az úton lefelé, de amikor meglátta, elkerülte. ³²Hasonlóképpen egy lévita is odaért arra a helyre, de amikor meglátta, ő is elkerülte. ³³Egy arra utazó samaritánus pedig, amikor odaért hozzá és meglátta, megszánta, ³⁴odament, olajat és bort öntött sebeire, és bekötötte azokat. Azután feltette őt a saját állatára, elvitte egy fogadóba, és gondját viselte. ³⁵Másnap elővett két dénárt, odaadta a fogadónak, és azt mondta neki: Viselj rá gondot, és ha valamit még ráköltesz, amikor visszatérek, megadom neked. ³⁶Mit gondolsz, e három közül ki volt a felebarátja a rablók kezébe esett embernek? ³⁷Ő így felelt: Az, aki irgalmas volt hozzá. Jézus erre ezt mondta neki: Menj el, te is hasonlóképpen cselekedj!

3. Az elveszett juh (Lk 15,1-7)

Jézus, mint az emberek pásztora keres minden embert, és örül mindenkinek.

¹A vámszedők és a bűnösök mindnyájan Jézushoz igyekeztek, hogy hallgassák őt. ²A farizeusok és az írástudók pedig így zúgolódtak: Ez bűnösöket fogad magához, és együtt eszik velük. ³Ő ezt a példázatot mondta nekik: ⁴Ha valakinek közületek száz juha van, és elveszít közülük egyet, vajon nem hagyja-e ott a kilencvenkilencet a pusztában, és nem megy-e addig az elveszett után, amíg meg nem találja? ⁵És ha megtalálta, felveszi a vállára örömeiben, ⁶hazamegy, összehívja barátait és szomszédait, majd így szól hozzájuk: Örüljetek velem, mert megtaláltam az elveszett juhomat. ⁷Mondom nektek, hogy ugyanígy egyetlen megtérő bűnös miatt nagyobb öröm lesz a mennyben, mint kilencvenkilenc igaz miatt, akiknek nincs szüksége megtérésre.

4. A tékozló fiú (Lk 15,11-32)

Isten szeretete, jósága és irgalma a bűnbocsánatban hív életváltásra.

¹¹Azután így folytatta: Egy embernek volt két fia. ¹²A fiatalabb ezt mondta az apjának: Atyám, add ki nekem a vagyon rám eső részét! Ő pedig megosztotta közöttük a vagyont. ¹³Néhány nap múlva a fiatalabb fiú összeszedett mindent, elköltözött egy távoli vidékre, és ott eltékozolta a vagyont, mert kicsapongó életet élt. ¹⁴Miután elköltötte mindenét, nagy éhínség támadt azon a vidéken, úgyhogy nélkülözni kezdett. ¹⁵Ekkor elment, és elszegődött annak a vidéknek egyik polgárához, aki kiküldte őt a földjeire disznókat legeltetni. ¹⁶Ő pedig szívesen jóllakott volna akár azzal az eleséggel is, amit a disznók ettek, de senki sem adott neki.

¹⁷Ekkor magába szállt, és ezt mondta: Az én apámnak hány bérese bővelkedik kenyérben, én pedig itt éhen halok! ¹⁸Útra kelek, elmegyek apámhoz, és azt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened. ¹⁹Nem vagyok többé méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek, tégy engem olyanná, mint béreseid közül egy. ²⁰És útra kelve el is ment az apjához. Még távol volt, amikor apja meglátta őt, megszánta, elébe futott, nyakába borult, és megcsókolta őt. ²¹A fiú ekkor így szólt hozzá: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened, és nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek. ²²Az apa viszont ezt mondta szolgálainak: Hozzátok ki hamar a legszebb ruhát, és adjátok rá, húzzatok gyűrűt az ujjára és sarut a lábára! ²³Hozzátok a hízott borjút, és vágjátok le! Együnk, és vigadjunk, ²⁴mert ez az én fiam meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott. És vigadozni kezdtek. ²⁵Az idősebb fiú pedig a mezőn volt, és amikor hazajövet közeledett a házhoz, hallotta a zenét és a táncot. ²⁶Előhívott egy szolgát, és megtudakolta tőle, hogy mi történt. ²⁷A szolga így felelt: A testvéred jött meg, és apád levágatta a hízott borjút, mivel egészségben visszakapta őt. ²⁸Ekkor az megharagudott, és nem akart bemenni. De az apja kijött, és kérlelte őt. ²⁹Ő azonban ezt mondta az apjának: Látod, hány esztendeje szolgállok neked, soha nem szegtem meg parancsodat, de te sohasem adtál nekem még egy kecskegidát sem, hogy mulathassak barátaimmal. ³⁰Amikor pedig megjött ez a te fiad, aki parázna nővel tékozolta el vagyonodat, levágattad neki a hízott borjút. ³¹Ő azonban ezt mondta neki: Fiam, te mindig velem vagy, és mindenem a tied. ³²Vigadnod és örülnöd kellene, hogy ez a te testvéred meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott.

5. Aki kősziklára épít (Mt 7,24-27)

Ha Jézus és az Ő szavai az életünk alapja, akkor Ő megtart minket életünk viharjaiban

²⁴Aki tehát hallja tőlem ezeket a beszédeket, és cselekszi azokat, hasonló a bölcs emberhez, aki kősziklára építette a házat. ²⁵És ömlött a zápor, és jöttek az árvizek, tomboltak a szelek, és nekirontottak annak a háznak, de nem dőlt össze, mert kősziklára volt alapozva. ²⁶Aki pedig hallja tőlem ezeket a beszédeket, de nem cselekszi, hasonló a bolond emberhez, aki homokra építette a házat. ²⁷És ömlött a zápor, és jöttek az árvizek, tomboltak a szelek, és beleütköztek abba a házba; és az összedőlt, és teljesen elpusztult.

6. A farizeus és vámszedő (Lk 18,9-14)

Aki a saját igazságában bízik, megvet másokat. Isten igazsága bűnbocsánat által formál minket.

⁹Némely elbizakodott embernek, aki igaznak tartotta magát, a többieket pedig lenézte, ezt a példázatot mondta: ¹⁰Két ember ment fel a templomba imádkozni: az egyik farizeus, a másik vámszedő. ¹¹A farizeus megállt, és így imádkozott magában: Istenem, hálát adok neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember: rabló, gonosz, parázna, vagy mint ez a vámszedő is. ¹²Böjtölök kétszer egy héten, tizedet adok mindenből, amit szerzek. ¹³A vámszedő pedig távol állva, még szemét sem akarta az égbe emelni, hanem a mellét verve így szólt: Istenem, légy irgalmas nekem, bűnösnek! ¹⁴Mondom nektek, ez megigazulva ment haza, nem úgy, mint amaz. Mert aki felmagasztalja magát, megaláztatik, aki pedig megalázza magát, felmagasztaltatik.

7. A magvető (Mt 13, 1-23)

Jézus rámutat arra, hogy Isten igéjének hallgatása milyen hatással van az emberekre.

¹Azon a napon kiment Jézus a házból, és leült a tenger partján, ²de nagy sokaság gyűlt köré, ezért hajóba szállt, és leült; az egész sokaság pedig a parton állt.

³Azután elmondott nekik sok példázatokban: Íme, kiment a magvető vetni, ⁴és amint vetette a magot, néhány az útfélre esett, jöttek a madarak, és felkapkodták azokat. ⁵Más magok köves helyre estek, ahol kevés volt a föld, és azonnal kihajtottak, mert nem voltak mélyen a földben; ⁶de amikor a nap felkelt, megperzselődtek, és mivel nem volt gyökerük, kiszáradtak. ⁷Más magok tövisek közé estek, és amikor a tövisek megnőttek, megfojtották azokat. ⁸A többi viszont jó földbe esett, és termést hozott: az egyik százannyit, a másik hatvanannyit, a harmadik harmincannyit. ⁹Akinek van füle, hallja!

¹⁰A tanítványok odamentek hozzá, és megkérdezték tőle: Miért beszélsz nekik példázatokban? ¹¹Ő így válaszolt: Mert nektek megadatott, hogy ismerjétek a mennyek országának titkait, azoknak pedig nem adatott meg. ¹²Mert akinek van, annak adatik, és bővelkedik, akinek pedig nincs, attól még az is elvétetik, amije van. ¹³Azért beszélek nekik példázatokban, mert látván nem látnak, és hallván nem hallanak, és nem értenek, ¹⁴és beteljesedik rajtuk Ézsaiás jóvendölése: „Hallván halljatok, de ne értsetek, látván lássatok, de ne ismerjétek!” ¹⁵Mert megköveredett e nép szíve, fülükkel nehezen hallanak, szemüket behunyták, hogy szemükkel ne lássanak, fülükkel ne halljanak, szívükkel ne értsenek, hogy meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket.” ¹⁶A ti szemetek pedig boldog, mert lát, és fületek boldog, mert hall. ¹⁷Bizony mondom nektek, hogy sok próféta és igaz ember kívánta

látni, amiket ti láttok, de nem látták, és hallani, amiket ti hallotok, de nem hallották. ¹⁸Ti azért halljátok meg a magvető példázatát! ¹⁹Mindazokhoz, akik hallják a mennyek országának igéjét, és nem értik, eljön a gonosz, és elragadja azt, ami szívükbe van vetve: ez az útfélre esett mag. ²⁰A köves talajra esett mag pedig az, aki hallja az igét, és azonnal örömmel fogadja, ²¹de valójában nincs gyökere, nem állhatatos: mihelyt nyomorúság vagy üldözés támad az ige miatt, azonnal elbukik. ²²A tövises közé esett mag pedig az, aki hallja az igét, de e világ gondja és a gazdagság csábítása megfojtja az igét, és terméketlen lesz. ²³A jó földbe esett mag pedig az, aki hallja és érti az igét, és termést hoz: az egyik százannyit, a másik hatvanannyit, a harmadik harmincannyit.

8. Az elrejtett kincs (Mt 13,44)

A mennyek országa jelenlétének, értékének mozgósító ereje van.

⁴⁴Hasonló a mennyek országa a szántóföldben elrejtett kincshez, amelyet az ember, miután megtalált, elrejt, majd örömeiben elmegy, eladja mindenét, amije van, és megveszi azt a szántóföldet.

9. A mustármag (Mk 4, 30-32)

Ez a példázat Isten országának köztünk való jelenlétéről, növekedéséről és beteljesedéséről szól.

³⁰Majd így folytatta: Mihez hasonlítsuk az Isten országát, vagy milyen példázatba foglaljuk? ³¹Olyan, mint a mustármag: mikor elvetik a földbe, kisebb minden magnál a földön, ³²miután pedig elvetették, megnő, és nagyobb lesz minden veteménynél, és olyan nagy ágakat hajt, hogy árnyékában fészket rakhatnak az égi madarak.

³³Még sok hasonló példázatban hirdette nekik az igét úgy, amint megérthették. ³⁴Példázat nélkül nem is szólt hozzájuk, maguk között azonban tanítványainak megmagyarázott mindent.

10. Só és világosság, a hegyen épült város (Mt 5,13-16)

Ha Jézus az életünk forrása, Őrá mutat életünk, ezzel teljesebbé tehetjük a környezetünkben élők életét.

¹³Ti vagytok a föld sója. Ha pedig a só megízetlenül, mivel lehetne ízét visszaadni? Semmire sem való már, csak arra, hogy kidobják, és eltapossák az emberek. ¹⁴Ti vagytok a világ világossága. Nem rejtethető el a hegyen épült város. ¹⁵Lámpást sem azért gyújtanak, hogy a véka alá tegyék, hanem a lámpatartóra, hogy világítson mindenkinek a házban. ¹⁶Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátoakat.

11. A nagy vacsora (Lk 14,15-24)

Jézus bátorít, hogy Isten országában a legkülönbözőbb élethelyzetű embereknek is szól a hívás.

¹⁵Mikor pedig ezt az egyik vendég meghallotta, így szólt hozzá: Boldog az, aki Isten országának vendége. ¹⁶Ő pedig a következőképpen válaszolt: Egy ember nagy vacsorát készített, és sok vendéget hívott meg. ¹⁷A vacsora órájában elküldte a szolgáját, hogy mondja meg a meghívottaknak: Jöjjetek, mert már minden készen van! ¹⁸De azok egytől egyig mentegetőzni kezdtek. Az első azt üzenté neki: Földet vettem, kénytelen vagyok kimenni, hogy megnézzem.

bízok rád ezután, jöjj, és osztozz urad örömében! ²⁴És amikor eljött az, aki az egy talentumot kapta, ezt mondta: Uram, tudtam, hogy könyörtelen ember vagy, aki ott is aratsz, ahol nem vettedél, és onnan is gyűjtesz, ahová nem szórtál. ²⁵Félelmemben elmentem tehát, és elástam a talentumodat a földbe: nézd, itt van az, ami a tied. ²⁶Ura így válaszolt neki: Te gonosz és rest szolgál, tudtad, hogy ott is aratok, ahol nem vetettem, és onnan is gyűjtök, ahova nem szórtam?²⁷Ezért el kellett volna vinned a pénzemet a pénzváltókhöz, és amikor megjöttem, kamatostul kaptam volna vissza azt, ami az enyém. ²⁸Vegyétek el tőle a talentumot, és adjátok annak, akinek tíz talentuma van! ²⁹Mert mindenkinek, akinek van, adatik, és bővelkedni fog; attól pedig, akinek nincs, még az is elvétetik, amije van.³⁰A haszontalan szolgát pedig vessétek ki a külső sötétségre: ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás.

14. A két testvér (Mt 21,28-32)

Az Atya küldő szavára tettekben engedelmeskedhetünk.

²⁸Erről pedig mit gondoltok? Egy embernek volt két fia. Az elsőhöz fordulva ezt mondta: Fiam, menj el, dolgozz ma a szőlőben! ²⁹Ő így felelt: Nem akarok. Később azonban meggondolta magát, és elment. ³⁰Azután a másikhöz fordulva annak is ugyanezt mondta. Ő azonban így felelt: Megyek, uram. De nem ment el. ³¹Ki teljesítette a kettő közül az apja akaratát? Azt felelték: Az első. Jézus erre ezt mondta nekik: Bizony mondom nektek, hogy a vámszedők és a parázna nők előttetek mennek be az Isten országába. ³²Mert eljött hozzátok János az igazság útján, de nem hittetek neki, a vámszedők és a parázna nők pedig hittek neki. Ti azonban ezt látva még később sem gondoltátok meg magatokat, hogy higgyetek neki.

